

РЕШЕНИЕ

№ 3490

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **5578** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от П. К. С. ЕГН [ЕГН] чрез адв.С. Д. със съдебен адрес - от [населено място], ул“ О. П.“ № 15, ет.6 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003055/07.05.2021г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2А б. "Б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС –л.а.“А.“ с рег. [рег.номер на МПС]

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, издадена в нарушение на чл. 35 от АПК и в нарушение на подзаконовите нормативни актове. Твърди се, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като липсват мотиви в оспорения акт. Излагат се доводи, че жалбоподателят не е шофирал под влияние на наркотични вещества или техни аналози и под влияние на алкохол, не е давал проба за наличие на наркотични вещества. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв.Д. . Претендират се разноски по представен списък.

Ответникът –полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ СДВР –Р. Б. Н., редовно призован, не се явява и не се представлява. Не претендира разноски. С

придружителното писмо адресирано до АССГ, с което е изпратена административната преписка, се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 02.05.2021г., около 00.30 часа в [населено място], жалбоподателят П. К. С. управлявал собствения си лек автомобил А. А8 с ДК [рег.номер на МПС] по [улица] в посока на движение от [улица], като на № 2 на улицата по която се движил, бил спрян за проверка от служители на „Пътна полиция“ -СДВР. Водачът бил сам в автомобила. По време на проверката, която се осъществила извън автомобила, управляван от жалбоподателя, към полицейските служители се приближило и лицето Д. Г. Б., познат и приятел на П. С.. В хода на проверката, полицейските служители установили, че П. С. не представя и не носи свидетелство за управление на МПС и контролен талон. Пожелали да го тестват за употреба на наркотични вещества с техническо средство D. test 5000 с № ARAM 0007. За да бъде извършен теста, е необходимо да се предостави проба от биологичен материал -слюнка.

Вместо него, обаче проба от биологичен материал -слюнка предоставило лицето Д. Г. Б., което вече се намирало на мястото на проверка, която проба била регистрирана под test № 397/02.05.2021г- в 02.26 часа, като същата дала положителен резултат за наличие на кокаин в кръвта / лист 137 от делото/.

По случая е образувано наказателно производство – досъдебно производство № 3М 656/2021г. по описа на 05 РУ –СДВР, пр. пр.№ 12360/2021г. по описа на Софийска районна прокуратура. Заверени копия от материалите на същото са приети като писмени доказателства по настоящото съдебно производство.

На жалбоподателя е връчен талон за медицинско изследване № 080937, но въпреки, че бил задържан със Заповед за задържане на лице за срок от 24 часа / лист 85 от делото/ и съпроводен до медицинското заведение, същият отказал да предостави и да му бъдат взети биологични проби за извършване на медицинското изследване във Военно –медицинска академия.

Съставен е АУАН № 831418/02.05.2021г. от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – Е. К. К. за извършени административни нарушения на чл.100 ал.1 т.1 и чл.5 ал.3 т.1 пр.2 от Закона за движение по пътищата. По така съставения АУАН в тридневен срок са постъпили писмени възражения от П. С., в които същият е заявил, че не е управлявал автомобили си.

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № 21-4332-003055/07.05.2021г от Р. Б. Н., на длъжност полицейски инспектор в СДВР, Отдел „Пътна полиция“ за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, с която е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС –лек автомобил А. с ДК [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Издадено е и Наказателно постановление № 21-4332-009285/14.05.2021г. от началник група в Отдел Пътна полиция –СДВР – Г. Б., с което по отношение на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 10 лева за извършено нарушение по чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП .

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение, Наказателно постановление, Заповед №

81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1618/26.02.2018 на директора на СДВР; Справка картон на водача П. С.; Талон за медицинско изследване, писмени възражения, докладна записка на полицейски орган от Отдел „ПП“ - СДВР до Началника на отдел „ПП“ –СДВР, заверени копия от всички доказателства по досъдебно производство № 3М 656/2021г. по описа на 05 РУ –СДВР, пр. пр.№ 12360/2021г. по описа на Софийска районна прокуратура

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. Директора на СДВР, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, в т.ч и полицейски инспектор в отдел "ПП" при СДВР. Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт:

Съгласно чл.171 т.2А б.“б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ

да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил чл.5 ал.3 т.1 пр.2 от Закона за движение по пътищата. Според цитираната разпоредба, на водача на пътно превозно средство е забранено:

1. да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози;

От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 02.05.2021г. жалбоподателят П. С. е управлявал собствения си лек автомобил, който е спрял за проверка от полицейски служители от отдел „Пътна полиция“ –СДВР, извършена му е проверка, при която е установено, че не представя свидетелство за управление на МПС и контролен талон.

От така приетите писмени доказателства, обаче не е безспорно доказано, че автомобила е управляван от жалбоподателя след употреба на наркотични вещества.

Нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В конкретния случай, по искане на жалбоподателя се приети като писмени доказателства, всички материали по цитираното наказателно производство.

Видно от приетата като писмено доказателство съдебно –медицинска експертиза на вещественни доказателства чрез Д. анализ № 90/2021г., изготвена в УМБАЛ „А.“ от доц.д-р Ал.А., назначена в хода на наказателното производство, при проведени изследвания на биологичен материал - епителни клетки по методите на Д. –профилиране и сравнителен анализ с Д. профилите на П. К. С. и Д. Г. Б. и представен за изследване материал от D. test касета 5000 със сериен номер ARNF-0561 и референтен номер 8323157 и биологичен сравнителен материал от двете лица, се констатира, че изследвания материал от D. test касета 5000, 99,999999% произхожда от лицето Д. Г. Б. и несъвпадение между демонстрираните алели при съответно изследваните генетични маркери, съдържащи се в биологичния материал –епителни клетки от иззетите обтривки от D. test касета 5000 с характеристиките на комбинирания генотип на П. К. С..

С оглед изложеното, съдът приема, че е оборена презумтивната доказателствена сила на АУАН, относно обстоятелството, че П. К. С. е управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества. В тази насока е и приетият протокол за разпит на свидетел от 18.10.2021г., в който е удостоверено, че разпитаният свидетел Д. Г. Б. е заявил, че лично той е дал проба от биологичен материал за провеждане на теста за употреба на наркотични вещества. Присъствалия на място полицейски служител Е. К. К., в проведен разпит пред разследващия полицаи на 20.10.2021г. е посочил, че при взимане на проба от биологичен материал, се е отдалечил от мястото на проверката, за да си вземе кафе, а до С. е устанал колегата му С.. / лист 103-104 от делото/

Приложената ПАМ се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена, тъй като не са били налице всички кумулативно изискуеми предпоставки за

налагане на ПАМ, съобразно нормата на чл. 171, т. 2А, б. „Б“ от ЗДвП в изложения по –горе смисъл.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Видно от представения по делото списък на разноските, от процесуалния му представител адв. Д. е направено искане да бъде определено адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата /ЗА/. В представения по делото списък на разноските е заявено, че процесуалното представителност е осъществено на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, като е представен и договор за правна защита и съдействие от 18.11.2021г., видно от който също е посочено, че конкретно по настоящото дело процесуалното представителство от адв.Д. се осъществява безплатно на основание чл.38 от ЗА.

Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл.8 ал.3 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адв.Д. разноски в размер на 500 лева, а на жалбоподателя разноски в размер на 10 лева, за внесена държавна такса

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. К. С. чрез адв.С. Д. със съдебен адрес - от [населено място], ул“ О. П.“ № 15, ет.6, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003055/07.05.2021г., издадена от Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2А б. "Б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС –л.а.“А.“ с рег. [рег.номер на МПС]

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – Отдел „ПП“ да заплати на адвокат С. Д. от САК сумата от 500 /петстотин/ лева, разноски за адвокатско възнаграждение

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – Отдел „ПП“ да заплати на П. К. С. ЕГН [ЕГН] сумата от 10 / десет/лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ:

